

5. s. e. påske II

6. maj 2018

Toreby 9, Sundkirken 10

Salmer:

312 Sandheds tolk	Nu vågne	748
6 Dig være mildeste		
588 Herre gør mit liv	Herre Jesus	417
51 Jeg er i Herrens hænder		51
233 Jesus lever		
673 O Guddomssol		673

Dette hellige evangelium skriver evangelisten
Johannes (Johs. 17, 1-11)

Bøn:

Vor Gud og far

Tak at du har valgt os,

lad os høre til hos dig i evighedernes evighed.

Amen

Hvis man ved at et menneskes liv lakker mod enden, så er det som om ordene og samtalerne bliver ekstra betydningsfulde.

Når en man holder af står overfor døden, så lytter man mere opmærksomt, man vil gerne fange alle ordene og indprente dem i erindringen. Man vil helst have det hele med, ikke gå glip af noget – men også gerne i fremtiden kunne genkalde sig øjeblikket.

Timen er kommet,
Jesu død er nær –
inden længe er han borte –
og disciplene vil ikke længere kunne høre hans røst.

Disciplene er vidne til nogen af Jesu sidste ord, men de ved det ikke.
De sidder omkring bordet skærtorsdag – det er vigtige og afgørende timer og ord.

Jesus har undervejs i sit liv sagt mangt og meget til disciplene – men i denne stund taler Jesus ikke direkte til dem.

Jesus taler til sin far i himlen.

Disciplene og vi med dem er vidner til Jesu bøn til Gud.

Det opleves da også anderledes – vægtigt – at lytte
til Jesu bøn,
bønnen som ovenikøbet har disciplene og livet
efter Jesus som indhold.

Timen er altså kommet.
Ikke blot timen, men minuttet, sekundet,
øjeblikket.
Nu er det tid.
Øjeblikket som man frygter.

Men har øjeblikket et andet indhold end dette,
da kan øjeblikket også være noget man ser frem
til, håber på og længes efter.

Øjeblikket har sin særlige flygtighed,
vi ved det – både i den sidste stund –
og i livets andre vigtige øjeblikke.
Glæderne, festerne, de særlige mærkedage,
og de smertefulde stunder.

Man længes eller frygter – og så pludselig er det
overstået.

Øjeblikket smutter så hurtigt forbi –

det er så let at springe over,
ja, umuligt at fastholde.

Et øjeblik uopmærksomhed, så er vi videre ved
det næste.

Altså undtagen, når der ikke er noget næste,
ikke nogen næste time,
ikke noget næste øjeblik.

Hvad om alting standser her.
Hvad om alt er forandret med ét slag.
I løbet af et øjeblik.

Det er svært at fastholde tankerne,
men Jesus gør det alligevel i sin bøn,
her hører vi, hvad der ligger ham på hjerte.

De mennesker som var Guds, blev givet til Jesus.
Forholdet kommer – så at sige – udefra.
Ikke ved at de forstod ham, - det gjorde de ikke;
ikke ved at de gjorde de rigtige ting – det gjorde
de ikke.

Forholdet til Jesus,

troen og fællesskabet med ham kommer ikke pga os,
det er en gave – Guds gave.

Gud har valgt disciplene
og Gud har valgt os.
Fællesskabet med Gud er givet af Gud.

Gud har valgt mig.
Men Gud har også valgt alle de andre i
fællesskabet.

Jesus var ofte sammen med de forkerte,
han var ikke kun sammen med de fromme og de
religiøse,
ikke kun med dem med de rigtige meninger.
Det var helt sikkert ikke tilfældigt, at fællesskabet
om Jesus var så stort.

Vi står nok alle sammen i konstant fare for at
dømme folk ude og inde.

Der er dem vi gerne vil være sammen med
og dem vi hellere vil være fri for.

- dem vi har svært ved at komme overens med,
- dem der tænker anderledes end os
- dem der siger og gør tingene på en anden måde.

I vores private verden og i vores personlige liv vælger vi ofte dem, der ligner os – dem der er som os har vi det bedst med – og dem prioriterer vi.

Men i troens fællesskab går det ikke, det er ikke os der har bestemt, hvem der skal være med – det er ikke os der skal sætte rammerne og grænserne.

Gud har valgt og Gud har valgt til, han har valgt mig, og han har valgt alle de andre.

Da Jesus er på vej væk, da har hans vægtige ord fokus på enheden, at de – dvs vi – må være et ligesom Gud og Jesus er ét.

Vi skal ikke være ens, men et.

Vi skal være et i kærligheden og hylde forskelligheden og mangfoldigheden. At være et i kærligheden er ikke at være ens.

Timen er kommet, øjeblikket er nu, evigheden koncentrerer undertiden i ét eneste øjeblik.

Vi kalder det at tiden står stille,

det er som om uret sættes i stå.

Øjeblikket forlænges ind i det uendelige –
og intet er som før –
Tidens forgængelighed rammes af evigheden.

Jesu time kom – med døden på korset og dødens
overvindelse påskemorgen –

Det er afgørelsens time vi er vidner til.
Kristus herliggøres –
øjeblikket bliver til evighed – og vi fatter ikke
hvordan, men vi ved at Gud har valgt det sådan.

Jesus Kristus er nær - som vidne i nuet - som Gud
der giver sig til kende –

Han beder for timen, for øjeblikket, for evigheden
– ikke kun for sig selv –
men for os alle,
hele fællesskabet af alle Guds skabninger.

Det er betydningsfuldt at høre til hos Gud,
- måske bliver det særlig påtrængende, når livet
nærmer sig sin afslutning –

Øjeblikket forlænges ind i evigheden,
det er vor tro og vort håb –
fordi Gud har valgt os
og givet os til Jesus Kristus.
Amen